

Sonce razprostira tople roke
 tam z višave, kjer svetló žari.
 Kdo prižge grmado, ki je v meni?
 Ti, ki sanjam te,
 edino ti.

Gledam hrbte gor z vrhov nad stepo,
 ki iz nje meglica se kadi.
 Kdo bo moji rádosti dal krila?
 Ti, lepota moja,
 samo ti.

Kaj je to, so ptice ali sanje,
 kar v neba bleščavi se gubi?
 Kdo ovil mi je srce s sijajem?
 Ti, ki moja si pomlad,
 le ti.

POLETJE V nepopisno prelepem poletju so gozdnata gorska pobočja
 kot tudi hangajske* ravní prepojene z lučjo in znojem.
 Zdaj sliši se v gošči kukuk, podoben pozdravu, ki omamlja,
 ni lepših na zemlji željá, ni dražje stvari na tem svetu.

Vonj trave dehti do neba, lebdi sivo modra sparina,
 zateglo rezgeče nek konj, mudi se mu v čredo domačo,
 deželo ovilo je pisano cvetje in dež mu orosil je liste
 in z nepremagljivo močjo je v srcih zacvela ljubezen.

Poleti goré so bohotne in polne vodá jasne reke.
 Najlepši poletni naš praznik — imenuje se Borba treh moških.
 Vse polno konj dirka po stepi, a jezdecí, skoraj še otroci,
 jih z zvonkimi glasi podijo, da sliši se daleč okoli.

Prav rahlo odmevajo vzkliki, topotanje kopit in pesem,
 v brezmejnem svobodnem prostranstvu pa pase se vseh vrst živina.
 Po jurtah diši po omamnem kumisu žganju domačem —
 resnično veselje in sreča kraljujeta danes med nami.

* Hangajska pokrajina je v osrednji Mongoliji.